"సార్! మిమ్మల్ని అయ్యగారు పిలుస్తున్నా రండి!" ప్యూన్ పిలుపుకు ఫైల్ కట్టేసి లేచాడు రాజేశ్వరరావు.

"ఇదిగో రావుడూ!" అన్నాడు ప్యూనువంక చూస్తూ రాజేశ్వరరావు.

"ఏమిటి బాబూ?"

"అయ్యగారెలా వున్నారు(రా?" అన్నాడు ముందుకు నడుస్తూ.

"బాగానే వున్నారండి." అన్నాడు రావుడు వెనకే నడుస్తూ.

"అదికాదు రావుడూ ... అయ్యగారి వాలకం ఎలా వుంది?"

"నిచ్చేపంగా వుందండి."

"ఊఁ ... నన్ను పిల్చుకురమ్మని నీతో చెప్పాడు కదూ!"

"అందుకె గదండి నే వచ్చా!"

"ఎలా చెప్పాడ్రా?"

అర్థంగానట్టు ఓసారి చూసి, "తెలుగులోనే చెప్పాడండి." అన్నాడు ఎంతో తెలివిగా.

"ష్...అదికాదు రావుడూ! నే నడిగే దేమిటంటే ... అయ్యగారు, శాంతంగా వున్నారా? లేక అగ్గిరావుడిలా పేలిపోతున్నారా?' మెల్లిగా అడిగాడు రాజేశ్వరరావు.

"అయ్యగారు అగ్గిరావుడైతే కావచ్చుగానీండి, చాలా గట్టివారండి..."

"అదేమి(టా" అన్నట్టుగా చూసాడు రాజేశ్వరరావు. అతనికి రావుడి మాటలకు అర్థం తెలిలేదు. పాపం!

"పేలవుగింజయితె సునాయాసంగా పేలిపోతుందండి. మరి అయ్యగారేమొ..." అంటూ అయ్యగారి రూము రావడంతో ఆగిపోయాడు రావుడు. లిక్కులిక్కు మంటున్న గుండెను అదిమి పెట్టుకుంటున్నట్టుగా ఎడమ చేతిని గుండెలమీద పెట్టుకొని, క్షణం ఆగి, చటుక్కున లోపలికి వెళ్లాడు రాజేశ్వరరావు. పులి బోనులోకి మేకపిల్లను బలవంతంగా తోసేసినట్టుగా.

"నమస్కారం సార్!..." మేక భయంగా అంది.

"ఊఁ ..." గాం(డించింది పులి.

"ఫలానా లెటర్ డిస్పాయిచ్ అయిందా?" తల ఎత్తకుండానే, ఎదురుగా టేబుల్ మీదున్న కాగితాల వంక చూస్తూ అడిగింది పులి.

"ఓహో... ఫలానా లెటర్ నిన్ననే పంపించేసానండి."

పి.ఏ.

కాని ... ఏం లాభం. బయటికి కనిపించని ఆ కన్నీరు ఆఫీసరును కదిలించలేదు.

"లంచ్ టైమ్‌కల్లా వర్క్ అంతా పూర్తి కావాలి." అది వార్నింగో, లేక పెద్దపులి గాం(డింపో అర్థంకాక, తలాడిస్తూ "(బతుకుజీవుడా" అంటూ, బయటికొచ్చి గాలి పీల్చుకొని అంతలోనే ఆశ్చర్యపోయాడు.

"అరె...నాకు అన్నీ కనపడుతున్నాయ్! విన పడుతున్నాయ్! నేను నడవగలుగుతున్నాను. గాలి పీల్చగలుగుతున్నాను. అన్నిటికంటె ముఖ్యంగా ఆలోచించగలుగుతున్నాను." అనుకున్నాడు.

"నీకో పి. ఏ. కావాలిటోయ్! అన్నీ గుర్తు చేయడానికి?" అన్న ఆఫీసరు మాట గుర్తు కొచ్చింది రాజేశ్వ(రావుకు. "ప్చ్ ... అంత అదృష్టమా!" అని అనుకుంటూ సీట్లోకి వెళ్లాడు.

లంచ్ టైముకల్లా ఉత్తరాలు రాసి తీసి కెళ్లాడు. చదివి సంతృప్తిగా తలూపి, "మిస్టర్ ఈ వర్క్ ముందు చేస్తే ఎంతో బావుండేది! నీ వెనక ఓ మనిషి వుండి గుర్తుచేయాలంటే ఎంత కష్టం" అన్నాడు.

రాజేశ్వ(రావు బయటి కొచ్చేసాడు.

* * *

"ఫర్వాలేదు. టోన్ బావుంది" అనుకుంటూ, సీటు చూపించి, అవిడ కూర్చున్నాక పరీక్షగా చూసాడు.

నైలెక్స్ చీరలో, రెండు జడలతో అందంగానే వుంది. కాని...వచ్చిన చిక్కల్లా ... వచ్చి కూర్చొని ఐదు నిమిషాలు కాలేదు మాటి మాటికి కర్చీఫ్‌తో మొహం తుడ్చేసుకుంటోంది (సుతారంగానె సుమా)

మీ పేరు...

రామసీతాలక్ష్మి.

"భగవాన్" అని అనుకుంటూ, "హనుమంతుడి పేరు చేర్చలేదేం తల్లీ" అని అడగాలని అడగలేక, "చాలా పెద్ద పేరు" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"అవునండి! మా తాతగారి పేరు రామానుజం. మా నాయనమ్మ పేరు సీతామహాలక్ష్మి. మా అమ్మమ్మగారి పేరు లక్ష్మీకాంతమ్మ. మా అమ్మ వాళ్ళ నాన్నగారి పేరు సీతారామయ్య. ఆ నలుగురి పేర్లు కలిపి పెట్టారండి" అందా అమ్మాయి ఓ (పక్క సిగ్గుపడిపోతూనే మరో(పక్క నవ్వుతూ.

నవ్వుకూడా బాగానే వుంది కాని... పేరు... ప్చ్...బావులేదు. తుంచి పిలిచినా పాత పేరులా వుంటుంది. అని అనుకుంటూ బెల్ నొక్కాడు రాజేష్.

ఈ సారి వచ్చిన అమ్మాయిని చూస్తూనే

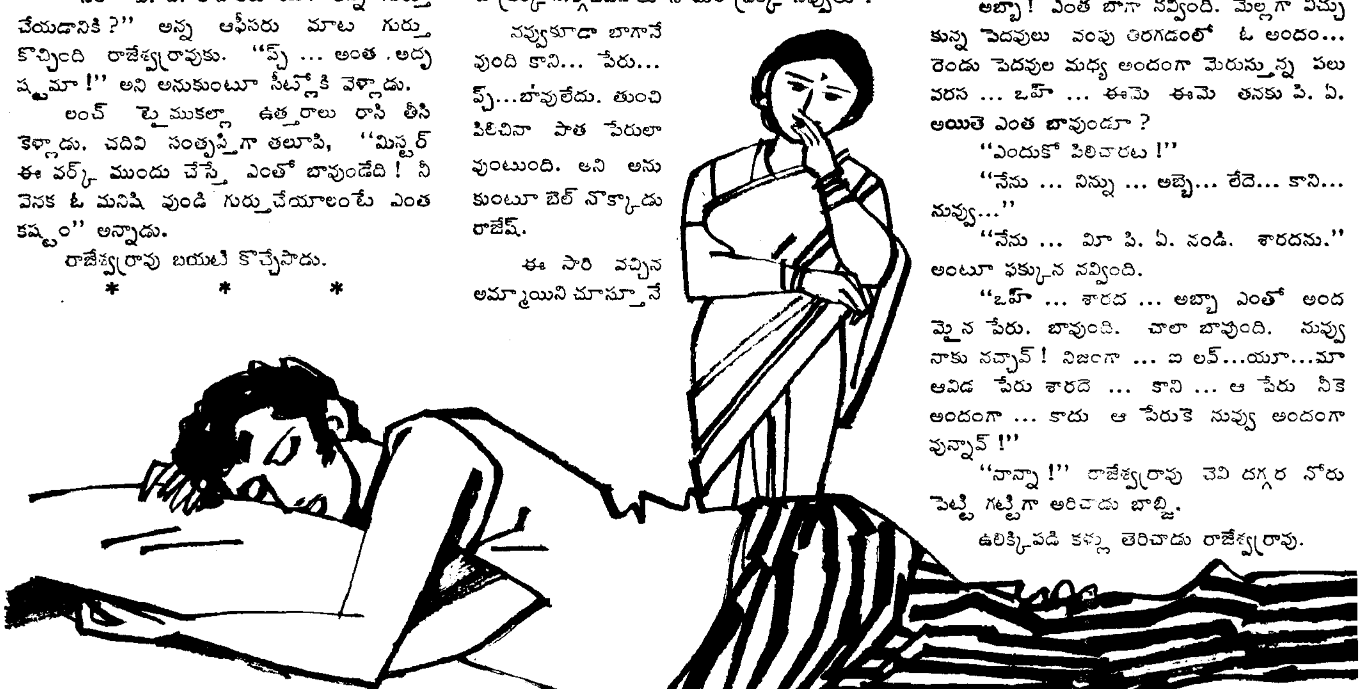

ఎన్నాళ్ళుగానో కలలు కంటూ, అందమైన పి. ఏ. కోసం ఎదురు చూసాడు. కాని... తన కి [illegible] తా నూహించిన పి. ఏ. దొరికేలా [illegible].

నిరాశగా నిట్టూర్చిన రా[illegible] అ[illegible] నీరసం వచ్చేసి, కుర్చీ వెనక్కి [illegible] కళ్ళు మూ[illegible]కున్నాడు. కళ్ళముందు ఏదో [illegible]లాంటి [illegible]పోయింది.

సార్! ఎవరో పిలిచారు.

అబ్బా! ఎంత బాగా [illegible]దా పిలుపు. [illegible] పాటుగా చూసాడు. ఎదు[illegible] ఓ అమ్మాయి. మామూలు సాదా చేనేత చీర... భుజాల [illegible]గా కప్పుకొని వుంది. అచ్చంగా బాపు బొమ్మలా సన్నగా పొడుగ్గా అందంగా వున్న ఆ అమ్మాయి, అంత కంటె అందమైన రెండు పెద్ద కళ్ళు... చామన చాయలోనైనా ఎంతో నిండుగా కన్పించింది.

మీరు... నువ్వు... అంటున్న రాజేష్ మాటలకు ఎంతో అందంగా నవ్వింది ఆ అమ్మాయి.

అబ్బా! ఎంత బాగా నవ్వింది. మెల్లగా విచ్చుకున్న పెదవులు వంపు తిరగడంలో ఓ అందం... రెండు పెదవుల మధ్య అందంగా మెరుస్తున్న పలువరస ... ఒహ్ ... ఈమె ఈమె తనకు పి. ఏ. అయితె ఎంత బావుండూ?

"ఎందుకో పిలిచారట!"

"నేను ... నిన్ను ... అబ్బె... లేదె... కాని... నువ్వు..."

"నేను ... మీ పి. ఏ. నండి. శారదను."

అంటూ ఫక్కున నవ్వింది.

"ఒహ్ ... శారద ... అబ్బా ఎంతో అందమైన పేరు. బావుంది. చాలా బావుంది. నువ్వు నాకు నచ్చావ్! నిజంగా ... ఐ లవ్...యూ...మా ఆవిడ పేరు శారదె ... కాని ... ఆ పేరు నీకె అందంగా ... కాదు ఆ పేరుకె నువ్వు అందంగా వున్నావ్!"

"నాన్నా!" రాజేశ్వ(రావు చెవి దగ్గర నోరు పెట్టి గట్టిగా అరిచాడు బాబ్జి.

ఉలిక్కిపడి కళ్ళు తెరిచాడు రాజేశ్వ(రావు.

తనో ఆఫీసరైతే... తనకో పి. ఏ. అవసరం వుండేది. అవసర ...టి పి. ఏ. నె వుండేది ...

''అదికాదు... సూర్యనారాయణ విషయం.'' ఆ లెటర్...

''సూర్యనారాయణ— ఓహో... వీర వేంకట సత్య సూర్యనారాయణ విషయమేనా పంపించేసా నండి.'' జ్ఞాపకం చేసుకుంటూ, చెప్పింది మేక.

''రఘునందనరావుది...''

''అది యివాళ పంపించేస్తానండి.'' చటుక్కున ఒప్పుకునే ధోరణిలో జవాబు.

''రిప్లయ్ వెంటనే యివ్వమని రాయండి... లేకుంటే...''

''అలాగే సార్...''

''అన్నట్టు మిస్టర్ రాజేశ్వరరావ్! కోతి బ్రాండ్ వాళ్ళకు అర్జంటుగా ఓ లెటర్ రాయమని మొన్ననగా చెప్పాను. పంపించారా?'' ఈసారి పులి తలెత్తి మేకవంక సూటిగా చూస్తూ అడగడంతో, మేక వణికిపోతూ, తడబాటుగా... 'కోతి బ్రాండ్ వాళ్ళకా... యింకా రాయలేనట్టు అన్పిస్తోంది...'' అని మనసులో అనుకుంటూ, ''యిప్పుడు రాస్తా నండి'' అన్నాడు.

''అంటే యింకా పంపించలేదూ?''

''అబ్బే... ఓసారి ఫైల్ వెరిఫై చేసి...''

''మొన్నే నేను చేసి ఏం రాయాలో కూడా చెప్పాను కదూ!''

''చెప్పారా!... అవును. చెప్పినట్టే వుంది. కాని... నేను మరిచిపోయాను.'' అయినా ఈ ''కోతి బ్రాండ్'' ఎవడికి గుర్తుంటుంది?'' అని అను కుంటూ, జవాబుచెప్పకుండా నిలబడ్డ అతణ్ణిచూసి,

''మర్చిపోయారా?'' అంది పులి గట్టిగా.

''అవున'' న్నట్టుగా తలూపేసింది మేక.

''మీ కసలు అడిగేవరకు ఏదీ జ్ఞాపకం వుండదు?''

''నిజమే... ఈ మాట మా ఆవిడ కూడా అంటూ, అదో డిస్ క్వాలిఫికేషన్‌గా ఎత్తిపొడుస్తూ వుంటుంది. కాని... ఏం చేయను. ఈ వెధవ బుర్రకు... బుర్ర లేదు... ఎన్నిసార్లు చెప్పినా అర్థం కాదు'' అనుకుంటూ నిలబడిపోయాడు రాజేశ్వరరావు.

''చాలాసార్లు, అర్జంటు లెటర్స్ యిలాగే మీరు డిలే చేయడం నాకు గుర్తుంది. మీ రసలు ఆఫీసుకు రావడం...''

''మీచేత అక్షింతలు వేయించుకోవడానికి సార్!'' రాజేశ్వరరావు మనసు లోలోపలే గట్టిగా అరుస్తూ బోరున కన్నీటి వర్షం కురిపించింది.

చేసుకునేవాడు. ఆ తాను యింతగా అరుస్తు న్నట్టుగా మాట్లాడవ పు కాదు. ఎంతో మెత్తగా నవ్వుతూ మృదువుగా మాట్లాడేవాడు. ఆవిడ అందంగా నవ్వేలా (తన మాటలకు) అవును. ఇంటర్వ్యూలో సెలెక్ట్ చేసుకునేప్పుడే ఎంతో జాగ్రత్తగా పరీక్షించి, అందమైన అమ్మాయిని, మరీ అందంగా నవ్వే అమ్మాయిని తనకు పి. ఏ. గా వేసు కునేవాడు. తన ఆఫీసరులా, కటువుగా, స్ట్రిక్ట్‌గా ప్రవర్తించేవాడు కాదు.

నిజానికి ఆఫీసరుకంటె ... ఆఫీసులో చాలా మంది కంటే తను ఓ పిసరు అందంగా వుంటాడు. ఆఫీసరైపోతే...ఒహ్...నూటులో ఎంతో అందంగా, హుందాగా ... వుండేవాడు. ఇంటర్వ్యూలో తను ఆఫీసర్‌నని తెలిసి, తనకు పి. ఏ. కావడానికి ఇంటర్వ్యూ కొచ్చిన ప్రతి అమ్మాయి ... కలలు కనేది ... యస్ ... కలలు ... కలలు ... కలలు కనేది.

''గుడ్‌మార్నింగ్ సార్!'' వీణ మీటినట్టుగా విన్పించడంతో ఉలిక్కిపడిపోతూ తలెత్తాడు రాజేష్.

''వెరీ గుడ్‌మార్నింగ్. టేక్ యువర్ సీట్'' అంటూ ఎదురుగా వున్న కుర్చీ చూపించి, ఆమె వంక పరీక్షగా చూసాడు.

బాబ్డ్ హెయిర్ ... తలంటి పోసుకున్నా, మొహం మీదె వచ్చిపడుతున్న జుట్టు, కళ్ల కనురెప్పలపైన సన్నటి కాటుక గీత. పెదవులు, బుగ్గలు గులాబి రంగులో, చెమటకు కాబోలు మెరుస్తున్నాయ్. స్లీవ్‌లెస్ బ్లౌజు ... సన్నటి నైలాన్ చీర.

''మే ఐ నో యువర్ నేమ్ ప్లీజ్!'' అన్నాడు రాజేష్.

''నీలా... సునీలా!'' అందామె.

''అబ్బా... ఎంత అందమైన పేరు...'' అని అనుకుంటూ, తనకు పెర్సనల్ సెక్రటరీగా వచ్చే అమ్మాయికి అందమైన పేరుండడం చాలా ముఖ్యం. అని ఆ విషయం ఆవిడతో అన్నాడు. ఆమె నవ్వింది.

చచ్చాం! అనుకుంటూ భయపడిపోయాడు రాజేష్! ఆఫీసరు కాకముందు తను ఆఫీసరు అయ్యాకా తన పి. ఏ. అందంగా నవ్వాలని, అలాంటి పి. ఏ. నే సెలెక్ట్ చేసుకోవాలని అనుకున్నాడు. కాని ... ఈవిడ ... నో ... నవ్వితే అందంగా లేక పోయినా భయమేస్తోంది. ఈవిడ ... వద్దు అను కుంటూ బెల్ నొక్కాడు.

''నమస్కారమండి!''

బెదిరిపోయాడు రాజేష్. ఎంతో నాగరీకంగా, వున్నా, బెల్‌బాటమ్స్ వేసుకొని, నల్ల కళ్ళజోడు తలమీద పెట్టుకొని, అచ్చంగా జీనత్ అమన్‌లా మెడలో పూసల దండలతో వచ్చిన ఆ అమ్మాయి అందంగా లేదు. పైగా ఉత్తరం రాయమ్మా అంటే ''హరే రామా! హరే కృష్ణా'' అంటూనో, ''దమ్మారో దమ్'' అంటుందనో భయమేసి, పేరడిగి పంపించే సాడు. ముస్లిం పేరు — పలకడం రాలేదు పాపం రాజేష్‌కు.

మూడోసారి బెల్ పీక నొక్కాడు. నాలుగో సారి... యిలా మరో రెండు మూడు సార్లు. యిహ

కుమారి ఆలేటి నాగమణి

నొక్కలేక ఊరుకున్నాడు. కుర్చీ వెనక్కి వాలి కూర్చున్నాడు రాజేష్

ఏం మనుషులో... ఏం దేవుడో... భగవాన్! మనిషి అందంగా వుంటే తల్లి తండ్రులు ఏ సుబ్బ లక్ష్మి, సుబ్బమ్మో, చుప్పనాతో అని పేరు పెడ తారు. కాదంటే పురాణాల్లోని దేవత అందరి పేరు కలిపి, రేషన్ షాపు దగ్గరో, కిరసనాయిల్ కోసమో, కాదంటే బస్ స్టాపులోనో వుండే క్యూలంత పెద్దగా పేరు పెట్టేస్తారు. పేరు అందంగా వుంటే మనిషి అందంగా వుండదు. పేరు, మనిషి అందంగా వుంటే నవ్వు భయంగా వుంటుంది. టూత్‌పేస్ట్ అడ్వర్ టయిజ్‌మెంటులా అన్పిస్తుంది కొందరి నవ్వు. ఎలా భరించడం? ఎలా తనకి పి. ఏ. దొరకడం? ఎలా?

''నాన్నా! అమ్మ భోజనానికి రమ్మంటోంది.'' బాబ్జి మరోసారి గట్టిగా చెప్పడంతో ''ఆఁ...'' అంటూ, ఆలోచనలో పడిపోయాడు.

''శారద ... శారద ఏది ... ఓయ్ శారదా?'' రాజేశ్వరావు గావుకేకకు వంటింట్లో నుండి వచ్చింది శారద.

''భోజనం వడ్డించాను. బాబ్జి చెప్పలేదూ?'' అంటోంది శారద.

రాజేశ్వరావు వినడంలేదు. కళ్లప్పగించి శారద వంకె చూడసాగాడు.

''ఇందాకా తను చూసిన శారదలాగె వుంది. సాదా చేనేత చీర... సన్నగా పొడుగ్గా... బాపు బొమ్మలా...''

''ఏమిటండీ?'' భర్త అలా వెర్రిగా చూడ్డం చూసి భుజాలుపట్టి కుదిపేస్తూ కంగారుగా అడి గింది శారద.

''శారదా ... యిందాకా కల్లో ... నువ్వే ... ఆఁ... నువ్వే...''

''సాయంత్రం ఆఫీసునుండి వచ్చి వాలు కుర్చీలో వాలి మీరు చేస్తున్న పని కలలు కనడం... బావుంది. సరేగాని భోజనానికి రండి. నే వెళ్లిపోతే మళ్లీ మరిచిపోయి యిలాగే కుర్చీలో కూర్చుంటారు. పదండి.'' అంది నవ్వుతూ.

''అరె...అచ్చంగా అలాగె నవ్వుతోంది. ఇంతకి తన కల్లో వచ్చిన పి. ఏ. ... శారద ... తన శారదే ... అవునుసుమా? తన కింకో పి. ఏ. ఎందుకు? అన్నిటికి శారద వుండగా?''